

Uudenmaan Eläinsuojelusyhdystys.

Antivivisektioni osasto.

1202

I.

Vetoaminen yleisöön.

Kukaan ei enää väittäne vastaan sitä, että yhteiskunta, joka tahtoo tulla pidetyksi sivistyneenä, ei saa välinpitämättömänä suvaita jokapäiväisessä puheessa eläinrääkkäyksen nimellä kulkevaa pahetta. Kumminkin kohdeltiin joku aika sitte yrityksiä lakisäädännön avulla vastustaa *ilmeistä ja tarpeetonta eläintenrääkkäystä* verukkeilla sellaisilla kuin että se olisi oikeudetonta ihmisen vapauden sortamista, hänen oikeutensa rajoittamista mielivaltaisesti kohdella eläimiä. Jokaiseen, johon on päässyt vaikuttamaan kehityssuunta, joka yleisemmin myöntää ei ainoastaan ruumiillisen vaan myöskin henkisen yhdyssiteen löytyvän kaikkien elävien olentojen välillä, täytyy yhtyä siihen, että eläimillä paitsi niille jo tunnustettua suojaa on *moraalinen oikeus* tulla säästetyksi julmasta kohtelusta, johtukoon tahi ei tämä sitte jostakin ihmiselle hyödyllisestä tarkoituksesta. Tämän käsitteen todellinen sisällys ei kuitenkaan ole selvä likimainkaan kaikille, ja moni asiaan perehtynytkin epäröi kokonaan yhtyä siihen, niiden johtopäätöksien tähden joihin se johtaa. Tässä lienee etsittävässä pääsyy siihen, että löytyy eräs laji eläinten kärsimyksiä, jotka meidänkin maassa ovat saaneet aikaan vain muutamia toimenpiteitä eläinystävien puolelta. Tarkoitamme n. s. vivisektionia.

Vivisektionia eli tieteellisessä tarkoituksessa tehtyjä tuskallisia kokeita elävillä eläimillä harjoittaa suuri luku tiedemiehiä ja lääkärejä melkeinpä koko sivistyneessä maailmassa ja on viime aikoina tullut niin tavalliseksi, että miltei *jokaiselle lääkärinkokelaalle* meillakin pidetään tarpeellisena tehdä joukottain tällaisia kokeita koirilla, kissoilla, kaniineilla y. m., tullakseen kelvolliseksi toimeensa. Ja kuitenkin myöntää usea lääkäri tällaisilla kokeilla tulevalle lääkärille olevan ei ainoastaan mitätön käytännöllinen merkitys, vaan että ne itse tieteellekin laveammassa merkityksessä ovat aivan arvottomia. Ei siinä kyllin että sanottuja kokeita käytetään *havainto-opetuksessa* yliopistossa, vaan onpa tapahtunut että vivisektionistisessa hengessä kasvatetut koulunopettajatkin *oppilaitoksissamme* ovat näytteinä kokeilleet elävillä olennoilla, vaikkapa vain useimmassa tapauksessa ainoastaan alempiasteisilla eläimillä niinkuin kaloilla ja sammakoilla. Kun tämän lisäksi ajattelemme sitä ilmeistä vaaraa, joka piilee tottumuksessa eläimille tuottaa sanomattomia kärsimyksiä, että nimittäin vivisektionin harjoitta-

jat alkavat pitää karsivää ihmiskuntaa liäksi kokeiluvälikkapaleena, eli t. s. heitä viehättää enemmän sairaustapausten tutkiminen kuin potilaan parantaminen, joka taipumus jo meilläkin alkaa tulla näkyviin, niin ei voitane kieltää, että koko *vivisektionikysymys vaatii suurempaa huomiota yleisön puolelta* kuin sille tähän saakka on omattu. Me tyydymme vakuutuksiin sellaisiin kuin että kokeita meillä tehdään niin vähän ettei niistä kannata puhua, että on tehty kaikki mitä suinkin on voitu niitten tuskien lieventämiseksi joita on „täytynyt“ antaa koe-eläinten kärsiä, tahi että asiaa ei kykene muut punnitsemaan kuin tiedemiehet itse. Ensiksikin kumoa kaksii edellistä veruketta se tosiasia että miltei jokaisessa lääkärien teoksessa kerrotaan *lukemattomista* kokeista elävillä eläimillä ja että koe-eläinten hoidossa ennen ja jälkeen kokeita on sijaa monille toivomuksille. Ei suinkaan pidettäne välttämättömänä että niitä, kuten nykyään muutamalla taholla tehdään, säilytetään pimeissä, likaisissa kellareissa, kuolleet ja elävät yhteen sullottuina, ja anatomisiin tutkimuksiin tarvittavien ruumiiden läheisyydessä. Mitä takeita meillä sitäpaitsi on siitä, etteivät eläimet tieteellisel-täkin kannalta katsoen saa kärsiä paljon tarpeettomia tuskia. Luottamusta herättämään ei suinkaan ole omiansa se *salaperäisyys*, jolla kokeet, vieläpä koe-eläinten hankinta ja säilytys toimitetaan. Viimeinenkin noista kolmesta vastaväitteestä ei pidä paikkaansa. Onko yhteiskunnalla yleensä tapa sallia ainoastaan ammattimiesten määritellä toimintavaltansa. Eikö se päinvastoin itse aina ole tahtonut selvittää asioita ja sitte määrätä niille varmat rajat.

Ulkomaalla on vivisektionin oikean luonteen paljastaminen jo saanut aikaan niin suuren vastustuksen yleisessä mielipiteessä, että tätä ajava liike (*antivivisektioni*) on voinut saada toimeen erityisiä rajoituksia oikeudessa tehdä tuskallisia kokeita elävillä eläimillä. *Uudenmaan Eläinsuojelusyhdistys*, joka on liittynyt antivivisektionismiin, on tässä asiassa tehnyt seuraavan välipäätöksen:

Yhdistyksen pyrkimyksien lähimpänä päämääränä on koettaa saada toimeen suurinta mahdollista rajoitusta elävillä eläimillä kokeilemisessa sekä nyt jo yleisesti myönnettyjen vivisektionin harjoittamisessa esiintyvien epäkohtien ja liioittelujen poistaminen, ja on yhdistys päättänyt yleisölle levittää erityisiä tätä asiaa koskevia kirjasia, joiden vaatimaton alkulause ylläoleva on.

Uudenmaan Eläinsuojelusyhdistys.

Jokaista Uudenmaan läänissä asuvaa henkilöä, joka haluaa olla avulias ylläsanotun toiveen toteuttamisessa, kehoitetaan liittymään tähän yhdistykseen.

Vuosimaksu on ainoastaan 2 mkkaa.

Ainaisjäsenmaksu 20 mkkaa.

Helsinki, Suomal. Kirjall. Seuran kirjap. osakeyhdistys, 1902.

